

кавото и бжде, азъ ще съумѣя да опазя добрия си господарь!“ си казалъ той на ума.

Когато корабътъ пристигналъ на родния край, случило се тъкмо онова, що прѣдсказвали гарванитѣ. Като по чудо, прѣдъ царя билъ доведенъ гиздавъ златисто-дорестъ конь. „И прѣкрасно, извикалъ царьтъ; тоя именно конь ще ездя до двора“. Той вече билъ намѣстилъ лѣвия си кракъ въ стремето, когато вѣрниятъ Иванъ като свѣткавица се метналъ на седлото, измъкналъ отъ кобуритѣ единъ пищовъ и начаса застрѣлялъ коня. „Какъвъ срамъ, каква дързостъ!“ обадили се нѣколцина отъ царскитѣ прислужници, които и безъ това не малко завиждали на Ивана. „Хичъ пжтно ли е да се убива такъвъ прѣкрасенъ конь, който бѣ отреденъ за царя!“

На това царьтъ отвърналъ: „Бждете спокойни и оставете Ивана на мира. Той е най-вѣрниятъ ми служителъ, и кой може да знае, защо е постѣпилъ така!“

Скоро шествието стигнало въ двореца. Първото нѣщо, което се хвърлило въ очи, била една голѣма табла съ разкошна годенишка царска дреха. Младиятъ царъ забързалъ къмъ таблата и посегналъ да вземе и наметне дрехата, но Иванъ сполучилъ да го оттласне на страна, сграбчилъ сжщата въ ржката си, на която била навлѣчена гумена ржавица, и я хвърлилъ въ огъня да изгори.

Царскитѣ прислужници и придворнитѣ останали смаяни отъ тая втора дързостъ на Ивана. „Той го прѣкалява вече, мѣмрали нѣкои, позволява си да изгаря царската дреха; пжтно ли е това?“ Но царьтъ ги успокоилъ: „Знаемъ ли, защо той върши всичко това и защо именно трѣбва така да стане?“